

FILM A MOZIKBAN

HALEY LU RICHARDSON ÉS COLE SPROUSE
FŐSZEREPLÉSÉVEL

KÉT LÉPÉS TÁVOLSÁG

RACHAEL LIPPINCOTT

Dream
válogatás

Szerethetsz valakit, akihez sosem érhetsz hozzá?

Stella Grant élete minden pillanatát pontosan megtervezi. Cisztás fibrózissal küzd, és egyedül egy új tüdő adhatna neki egy kicsit hosszabb, könnyebb életet. Mindig szigorúan három lépés távolságot kell tartania más betegektől, és ő nem olyan, aki kockáztatni merne. Egészen addig, amíg be nem toppan az életébe a vad Will Newman, akinek rakoncátlan tincseitől és csodás kék szemétől Stella gyomra azonnal szaltózni kezd. Azonban a fiú éppen az, akitől a lánynak mindenképp távol kéne tartania magát, hiszen már a lehelete is életveszélyes lehet a számára. De mi van, ha a szívük és zsigeri vágyódásuk egyre közelebb húzza őket egymáshoz? Ha csak egy kicsit lefaraghatnának a távolságból... Vajon két lépés tényleg olyan veszélyes lenne, ha egyszer csak így nem törik össze a szívük?

RACHAEL LIPPINCOTT

Philadelphiában született, majd a pennsylvaniai Bucks megyében nőtt fel. A Pittsburgh Egyetemen szerzett diplomát angol irodalomból és írásból. Napjainkban a pennsylvaniai Pittsburghben él, megosztva idejét az írás és a büfés autójuk között, amit párjával együtt vezetnek.

Tudj meg többet a könyvről:

www.twitter.com/rchllipp

www.facebook.com/DreamValogatás

„A Csillagainkban a hiba és Kasie West találkozása egy csodálatos, szívszaggató történetben. A szerző valóságos karaktereket teremt, akik mind olyan érettek, mint a felnőttek, de közben mégis tinédzserek, és tinédzsereknek mesélnek.”

School Library Journal

„Komplex és megható múltú fiatalok, és egy kiszámíthatatlan betegség, ami összetöri majd az olvasók szívét. A tinik alig várják majd, hogy még a film előtt elolvashassák.”

Booklist

„Mi lehetne annál nagyobb fájdalom egy embernek, mint ha nem érhet hozzá a szerelméhez? Komoly és elgondolkodtató könyv a reményről, a lemondásról, az áldozatvállalásról és a kockázatról.”

Goodreads

„Megindító történet, ami tökéletes választás John Green Csillagainkban a hiba könyve rajongóinak – két tini beleszeret egymásba, de van egy probléma: nem mehetnek másfél méternél közelebb egymáshoz, mert akkor az életüket kockáztatják.”

Amazon

Dream
válogatás

KÉT LÉPÉS TÁVOLSÁG

RACHAEL LIPPINCOTT

—> részlet <—

Dream
válogatás

1. FEJEZET

STELLA

Ujjammal végigkövetem a testvérem rajzának körvonalát, egy virágtengerből megformált tüdőt. A két egyforma, ovális forma minden szegletéből szirmok törnek elő halvány rózsaszín, mélyfehér, sőt még hangakék színekben is. Valahogy mindegyik egyedi, vibrál, mintha örökké virágoznának. Néhány virág még nem nyílt ki, érzem bennük az élet ígéretét, ami arra vár, hogy kibontakozzon az apró bimbókból az ujjam súlya alatt. Azok a kedvenceim.

Néha eltűnődöm – túlon túl gyakran is –, milyen lenne ennyire egészséges tüdővel élni. Ennyire *élni*. Mély lélegzetet veszek, és érzem, ahogy a levegő küszködve jut be és ki a testemből.

Megsimítom az utolsó virág utolsó szirmát, aztán leeresztem a kezem, ujjaimat végighúzom a csillagokon a háttérben, minden egyes fénypöttyön, amiket Abby külön-külön rajzolt, így próbálva megörökíteni az örökkévalóságot. A torkomat köszörülöm, elhúzom a kezem, és odahajlok, hogy felvegyem a kettőnkéről készült képet az ágyamról. Egyforma mosolyunk kikandikál rajta a vastag gyapjúsálak

alól, és a karácsonyi fények az utca végén elterülő parkban úgy pislákolnak a fejünk felett, mint a csillagok a rajzon.

Volt valami varázslatos abban a pillanatban. A lámpaoszlopok lágy ragyogása a parkban, a fák ágaiba kapaszkodó hó, az egész jelenet csendes mozdulatlansága. Tavaly majd befagyott a fenekünk, hogy elkészülhessen az a kép, de ez volt a mi hagyományunk: Abbyvel kimerészkedtünk a hidegbe, hogy együtt nézzük meg az ünnepi fényeket.

Ez a fénykép mindig eszembe juttatja azt az érzést. Az érzést, ahogy kalandozni indulunk a testvéremmel, csak mi ketten, és a világ úgy tárul ki előttünk, akár egy nyitott könyv.

Fogok egy rajzszoget, és feltűzöm a képet a rajz mellé, aztán leülök az ágyra, és felveszem a kis füzetemet és a ceruzámat az éjjeliszekrényről. A tekintetem végigsiklik a teendőim listáján, amit ma reggel írtam össze magamnak, és úgy kezdődik, hogy: „#1: Megtervezni a teendők listáját”, amit már nagy megelégedéssel át is húztam, és egészen odáig tart, hogy: „#22: Gondolkodni a túlvilágról”.

A 22. valószínűleg kicsit túl nagy vállalkozás így péntek délutánra, de legalább most már kihúzhatom a 17-est: „Kidekorálni a falakat”. Még egyszer körülnézek a korábban kopár szobában, amit a délelőtt nagy részében a magamévá tettem. A falakat most azok az alkotások borítják, amiket Abbytól kaptam az évek során – egy kis szín és élet virít a fehér kórházi falakon, mindegyik egy másik kórházi látogatás eredménye.

Én infúzióval a karomban, a zacskó pedig különböző színű és alakú pillangóktól duzzad. Én kanüllel az oromban, és a kábel végtelen jelet formálva tekergőzik. Én

a nebulizátorommal, amiből felhőszerű glóriát formázva ömlik ki a pára. Aztán ott van a legkülönlegesebb, egy fakó csillagtornádó, amit akkor rajzolt, amikor legelőször kerültem ide.

Nem olyan kidolgozott, mint a későbbi alkotásai, de ettől valahogy csak jobban tetszik.

És a nagy vibrálás alatt ott van... az a rakás orvosi műszer, ott terpeszkednek amellet a förtelmes zöld műbőr szék mellett, ami minden szobának a tartozéka itt, a Saint Grace-ben. Aggódva figyelem az üres infúziós állványt, tudva, hogy az első adag antibiotikumom a sok közül az elkövetkező hónap során pontosan egy óra kilenc percnyre van tőlem. Én *mázlista!*

– *Itt van!* – kiáltja egy hang pont a szobám előtt. Felnézek, miközben az ajtó lassan résnyire nyílik, és két ismerős arc jelenik meg a szűk nyílásban. Camila és Mya milliószer látogatott meg itt az elmúlt évtizedben, és még mindig nem tudnak eljutni az előcsarnokból a szobáig anélkül, hogy ne kérnének útbaigazítást minden teremtett lélektől az épületben.

– Rossz szoba – közlöm vigyorogva, miközben őket elönti a megkönnyebbülés.

Mya nevetve teljesen kitárja az ajtót.

– Komolyan az is lehetne. Ez a hely még mindig egy rohadt labirintus.

– Izgultok, csajok? – kérdezem, miközben felpattanok, hogy mindkettőjüket megöleljem.

Camila elhúzódik, hogy rám nézzen, arca durcás, sötétbarna haja gyakorlatilag vele együtt elszontyolodik.

– Ez zsinórban a második kirándulás nélküled.

Ez igaz. A cisztás fibrózisom nem először akadályozza meg, hogy részt vegyek az osztálykirándulásokon, a nyári vakációkon vagy az iskolai programokon. Az idő úgy 70%-ában teljesen normálisan zajlanak a dolgaim. Suliba járok, együtt lógok Camilával és Myával, az alkalmazásomon dolgozom. Csak az egészet alacsony kapacitású tüdővel csinálom végig. De az időm maradék 30%-ában a CF irányítja az életemet. Vagyis amikor vissza kell térnem a kórházba kivizsgálásra, olyasmikről maradok le, mint egy iskolai kirándulás a művészeti múzeumba, vagy most épp a végzősök cabói útja.

Ez a konkrét kivizsgálás tulajdonképpen azért van, hogy telepumpálják a szervezetemet antibiotikumokkal, mivel nem akar elmúlni a torokfájásom és a lázam.

Van ez, és a légzésfunkcióm is romlik.

Mya lehuppan az ágyra, és drámaian felsóhajt, miközben hátradől.

– Csak két hét. Biztosan nem tudsz jönni? Ez a *végzős kirándulásunk*, Stella!

– Biztosan – közlöm határozottan, és tudják, hogy komolyan gondolom. A középiskola óta barátok vagyunk, mostanra nekik is tiszta, hogyha tervekről van szó, a CF-é a végső szó.

Nem arról van szó, hogy nem akarok menni. Csak szó szerint *élet-halál kérdése*. Nem mehetek el Cabóba – sem bárhová máshova, ha már itt tartunk –, kockáztatva, hogy nem jövök vissza. Azt nem tehetem meg a szüleimmel. Most nem.

– De idén te voltál a szervezőbizottság elnöke! Nem tudod rávenni őket, hogy tegyék át a kezeléseidet? Nem

akarjuk, hogy itt rostokolj! – magyarázza Camila, és a kórterem felé int, amit olyan gondosan kidekoráltam.

Megrázom a fejem.

– A tavaszi szünetet attól még együtt töltjük! És a tavaszi szünetes „legjobb barátnők”-hétvégét nem hagytam ki nyolcadik óta, amikor elkapott az a megfázás – felelem reménykedő mosollyal, és a tekintetemet ide-oda járatom Camila és Mya között. De egyikük sem viszonzza a mosolyomat, és úgy döntenek, továbbra is úgy néznek rám, mintha megöltem volna a házi kedvencüket.

Észreveszem, hogy mindkettőjük kezében ott vannak a fürdőruhás zacskók, ahogy kértem, ezért Camiláét kikapom a kezéből, és kétségbeesetten próbálok témát váltani.

– Ó, a lehetséges fürdőruhák! Ki kell választanunk a legjobbakat! – Mivel nem fogok a választott fürdőruhámban sütkérezni a cabói melengető napsütésben, így legalább másodkézből átélhetem a barátaimon keresztül, ha együtt választjuk ki az övékét.

Ez mindkettőjüket felderíti. Lelkesen kiborítjuk a zacskókat az ágyamra, és egy virágos, pöttyös, neonszínű kaval-kád születik.

Átvizsgálom Camila fürdőruhakupacát, és felkapok egy pirosat, ami tulajdonképpen átmenet a bikinialsó és egy cernaszál között, és egyértelműen tudom, hogy ez a nővére, Megan megunt cucca.

Odadobom neki.

– Ezt! Ez nagyon olyan, mint te.

A szeme elkerekedik, a derekához teszi a ruhadarabot, és meglepetten igazítja meg drótkeretes szemüvegét.

– Hát a napozócsíkok klasszak lennének...

– Camila – szólok közbe felkapva egy kék-fehér csíkos bikinit, amiről tudom, hogy úgy illik majd rá, akár egy kesztyű. – Viccelek. Ez viszont tökéletes!

Megkönnyebbülten elveszi tőlem. Mya kupaca felé fordítom a figyelmemet, de ő épp vadul pötyög a telefonján a zöld kórházi széken a sarokban, miközben az arcán széles mosoly terül szét.

Kiszedek egy egyrészest a kupacból, ami a hatodikos úszásóra óta megvan neki, és mosolyogva felemelem.

– Ehhez mit szólsz, Mya?

– Imádom! Szuperül néz ki! – jelenti ki továbbra is vadul írva.

Camila felhorkan, visszateszi a fürdőruháit a zacskóba, és féloldalasan rám mosolyog.

– Hát, Mason és Brooke szétmentek – közli magyarázat-képpen.

– Istenem! Na ne! Ez ám a hír! Fantasztikus hír!

Vagyis Brooke-nak nem annyira. De Mya Mrs. Wilson gimis másodikos angolórája óta bele van zúgva Masonbe, így ez a kirándulás lesz az esélye, hogy lépjen.

Kiakaszt, hogy nem leszek ott, hogy segítsek neki elkészíteni egy szuper tízlépéses „Forgószélszerű cabói románc Masonnel”-tervet.

Mya elteszi a telefonját és lazán vállat von, feláll, és úgy tesz, mintha megnézne néhány képet a falon.

– Nem nagy ügy. Holnap reggel találkozunk vele és Taylorral a reptéren.

Jelentősegteljesen ránézek, mire hatalmas mosolyban tör ki.

– Oké, kicsit tényleg nagy ügy.

Mindannyian izgatottan felsikoltunk, és felemelek egy pöttyös, nagyon vintage egyrészest, ami pont az ő ízlése. Bólint, megragadja és magához tartja.

– Iszonyatosan reméltem, hogy ezt választod!

Odapillantok, és látom, hogy Camila idegesen nézi az óráját, ami nem meglepetés. Ő a halogatás bajnoka, és valószínűleg még semmit sem pakolt össze Cabóhoz.

A bikinin kívül természetesen.

Meglátja, hogy rajtakapom, ahogy az óráját nézi, és megszeppentem elvigyorodik:

– Még vennem kell egy strandtörölközőt holnapra.

Tipikus Camila.

Felállok, összeszorul a szívem a gondolatra, hogy elmennek, de nem akarom feltartani őket.

– Akkor induljatok, csajok! A gépetek holnap kábé hajnalhasadáskor indul.

Mya szomorúan néz körül a szobában, miközben Camila lesújtva csavargatja a fürdőruhás zacskókat a kezén. Még jobban megnehezítik a dolgot, mint hittem. Lenyelem a benem feltörő büntudatot és bosszúságot. Nem ők fognak lemaradni a cabói osztálykirándulásról. Ők legalább együtt lesznek.

Szélesen rámosolygok mindkettőjükre, és gyakorlatilag magammal húzom őket az ajtóhoz. Fáj az arcom a folyamatos hamis jókedvtől, de nem akarom elrontani a hangulatukat.

– Küldünk majd egy rakás képet, oké? – mondja Camila, és megölel.

– Ajánlom is! Egy párra photoshopoljatok rá! – kérem Myától, aki az Adobe varázslója. – Észre sem fogjátok venni, hogy nem vagyok ott!

Még ácsorognak az ajtóban, ezért eltúlozva forgatni kezdem a szememet, és játékosan kilököm őket a folyosóra.

– Tűnjetek innen! Fantasztikus kirándulást kívánok!

– Szeretünk, Stella! – kiáltják, ahogy végigmennek a folyosón. Nézem, ahogy elsétálnak, míg Mya ugrándozó fürtjei el nem tűnnek a szemem elől, és hirtelen csak arra vágyom, hogy kisétáljak velük innen, és becsomagoljak, nem pedig ki.

A mosolyom elhalványul, ahogy becsukom az ajtót és meglátom a régi családi fényképet az ajtó hátuljára tűzve. Néhány nyárral ezelőtt készült, a házunk verandáján a július negyedikei kerti parti alkalmából. Én, Abby, anyu és apu, mindannyiunk arcán bolondos mosoly, ahogy a kamera megörökíti a pillanatot. Elönt a honvágy, ahogy felidézem az elülső lépcső kopottas, rozoga fájának nyikorgását a talpam alatt, és ahogy nevetve összebb húzódunk a képhez. Hiányzik az az érzés. Mindannyian együtt, boldogan és egészségesen.

Ez nem segít. Sóhajtva elhúzódok, és a gyógyszerelő-kocsira nézek.

Őszintén szólva szeretek itt lenni. Ez az otthonomtól távoli otthonom hatéves korom óta, ezért általában nem bánom, ha idejövök. Megkapom a kezeléseket, beveszem a gyógyszereimet, testsúlyomnyi mennyiségű turmixot iszok meg, találkozhatok Barbbal és Julie-val, aztán elmehetek a következő buliig. Ilyen egyszerű. De ez alkalommal szorongok, sőt nyughatatlan vagyok. Mert nem egyszerűen egészséges akarok lenni, hanem egészségesnek *kell* lennem. A szüleim érdekében.

Mert fogták magukat és mindent összekuszáltak a válasszal. És miután elveszítették egymást, nem fognak tudni megbirkózni azzal, hogy engem is elveszítenek. Tudom.

Ha jobban lennék, talán...

Egyszerre egy lépés. Odamegyek a fali oxigéntartályhoz, ellenőrzöm, hogy az áramlásmérő rendesen be van-e állítva, és hallgatom a belőle kiáramló oxigén határozott sziszegését, aztán áthúzom a tubust a fülelem és becsúsztatom a kanül ágait az orromba. Sóhajtva leroskadok az ismerősen kényelmetlen kórházi matrakra, és veszek egy mély lélegzetet.

A noteszemért nyúlok, hogy elolvassam a következő pontot a teendőim listáján és lefoglaltjam magam: „#18: Felvenni egy videót”.

Fogom a ceruzámat és elgondolkodva rágcsálom, miközben a korábban írt szavakat nézem. Furcsamód most könnyebbnek tűnne a túlvilágról gondolkodni.

De a lista az lista, úgyhogy kifújom a levegőt, és az éjjeliszekrényem felé nyúlok a laptopoméért. Törökülésben ülök az új virágos paplanon, amit tegnap választottam a Targetben, miközben Camila és Mya Cabóba vettek ruhákat. Nincs is szükségem a paplanra, de annyira lelkesen segítettek kiválasztani valamit a kórházi tartózkodásra, hogy rosszul éreztem volna magam, ha nem veszem meg. Legalább valamennyire illik a falakhoz, élénk, ragyogó és színes.

Szorongva dobolok az ujjaimmal a billentyűzeten, és hunyorogva figyelem a tükörképemet a képernyőn, miközben beindul a gépem.

Gondterhelten nézem kócos, hosszú barna hajamat, és megpróbálom lesimítani, újra és újra végigszántok rajta az

ujjaimmal. Bosszúsan lehúzó a hajgumimat a csuklómról, és kócos kontyot kreálok, igyekszem legalább valamennyire rendesen kinézni a videóhoz. Fogom a *Java kódolás Android telefonokra* kötetet az éjjeliszekrényemről, és ráteszem a lap-topomat, hogy ne látsszon a vastag tokám, és legalább valamennyire jól nézzenek ki.

Belépek a YouTube Live-fiókomba, és megigazítom a kamerát, hogy biztosan látszódjon Abby tudórajza pont a hátam mögött.

Ez a tökéletes háttér.

Lehunyam a szemem és mély lélegzetet veszek. Hallom a tudóm ismerős sípolását, ahogy kétségbeesetten próbál megtelni levegővel a váladék tengerén át. Lassan kifújom a levegőt, hatalmas Hallmark-üdvözlőlappos mosolyt varázsolok az arcomra, aztán kinyitom a szemem és megnyomom az entert az élő kapcsolathoz.

– Sziasztok! Mindenkinek jól telik a Black Friday? Én havat vártam, de nem jött.

A képernyő sarkába pillantok, miközben a kórházi ablak felé fordítom a kamerát. Az ég felhős, szürke, a fák az üveg túloldalán teljesen kopaszok. Mosolygok, ahogy az élő közvetítés nézőszáma szép lassan meghaladja az ezret. Ők egy töredéke annak a 23 940 YouTube-feliratkozónak, akik bekapcsolódtak, hogy lássák, hogy áll a harcom a cisztás fibrózissal.

– Szóval épp készülődhetnék, hogy elrepüljek Cabóba a végzős iskolai kirándulásra, de ehelyett ezt az ünnepet az otthonomtól távoli otthonomban fogom tölteni, hála annak, hogy kicsit fáj a torkom.

És ott a magas láz is. Visszagondolok arra, amikor ma reggel megmértem a lázamat, a villogó számokra a lázmérőn, melyek a 38,9-et harsogták. De a videóban nem akarom említeni, mert ezt később a szüleim is megnézik.

Amennyire ők tudják, csak makacs megfázásom van.

– Kinek kell két teljes hét napsütés, kék ég és tengerpart, amikor a saját fényűző hátsó kertedben is eltölthetsz egy hónapot?

Elhadarom az előnyöket, az ujjaimon számolva.

– Lássuk csak! Éjjel-nappali portaszolgálat, korlátlan csokipuding-fogyasztás és mosodai szolgáltatások. Ó, és Barb rábeszélte dr. Hamidet, hogy megengedje, ez alkalommal minden gyógyszerem és kezelése a szobámban legyen. Nézzétek!

A rakás orvosi kütyü felé fordítom a kamerát, aztán a mellettem álló gyógyszerelőkocsira, amin már mindent tökéletesen elrendeztem ábécé- és időrendi sorrendben a dózisok tervezett rendje szerint, amiket bevittem az alkalmazásba, amit csináltam. *Végre* készen áll a tesztelésre.

Ez volt a 14-es a listán, és nagyon büszke vagyok rá, hogy sikerült.

A számítógépem pittyeg, ahogy megindulnak a kommentek. Látom, hogy az egyikben megemlítik Barb nevét néhány szívecskés emoji társaságában. Ő a kedvencük, ahogy az enyém is. Amióta csak tíz évvel ezelőtt bejöttem ebbe a kórházba, ő a légzőterapeutám, aki suttyomban cu-korkát ad nekem és a többi CF-esnek, akár egy cinkostárs. Fogja a kezünket még a legcsontighatolóbb fájdalom közepette is, mintha semmiség lenne.

Az idő nagyjából felében YouTube-videókat csinálok, hogy felhívjam a figyelmet a cisztás fibrózisra. Az évek során több ember kezdte követni a műtéteimet, a kezeléseimet és a látogatásaimat a Saint Grace-ben, mint azt valaha el tudtam képzelni, még a szörnyű fogszabályzós korszakomban is kitartottak mellettem, és minden más alatt.

– A légzésfunkcióm lement 35%-ra – mesélem, ahogy visszafordítom magamra a kamerát. – Dr. Hamid azt mondja, folyamatosan mászok felfelé a transzplantációs listán, úgy-hogy itt leszek egy hónapig, antibiotikumokat szedek, be-tartom az előírásokat... – A tekintetem a hátam mögött lévő rajzra siklik. Az egészséges tüdő ott van a fejem felett, mégis elérhetetlen távolságra.

Mosolyogva megrázom a fejem, majd oldalra hajolok, hogy levegyek egy üveget a gyógyszerelőköcsiről.

– Ez azt jelenti, hogy időben beveszem a gyógyszereimet, hordom az AffloVestet, hogy felszakítsuk a nyákot, és – feltartom az üveget – rengeteg folyékony tápanyaghoz jutok a gasztrosztómámon át éjszakánként. Ha vannak höl-gyek odakint, akik azt kívánják, bár ehetnének napi ötezer kalóriát úgy, hogy megőrzik a Cabo-kész strandtestüket, szívesen cserélek velük.

A gépem pittyegni kezd, egymás után záporoznak az üzenetek. Párat elolvasok, és hagyom, hogy a pozitivitás el-söpörjön minden negativitást, amit akkor éreztem, amikor nekikezdtem.

Tarts ki, Stella! Szeretünk.

Gyere hozzám feleségül!

– Bármelyik pillanatban megérkezhet az új tüdő, úgy-hogy készen kell állnom! – mondom ki a szavakat, mintha

teljes szívemből hinnék bennük. Bár ennyi év után megtanultam, hogy ne reménykedjek túlságosan.

BING! Újabb üzenet.

CF-es vagyok, és te emlékeztetsz rá, hogy mindig pozitív maradjak! XOXO

Melegség tölti el a szívem, és még egyszer utoljára a kamerába mosolygok, annak a valakinek, aki ugyanazt a csatát vívja, mint én. Ez alkalommal a mosoly őszinte.

– Rendben, srácok, kösz, hogy megnéztetek! Most még egyszer ellenőriznem kell a délutáni és az esti gyógyszereimet. Tudjátok, milyen alapos vagyok. Mindenkinek szép hetet kívánok! Sziasztok!

Befejezem az élő videót, és lassan kifújom a levegőt. Bezárom a böngészőt, és megnézem a téli bálra kész, mosolygós arcokat a háttérképemen. Camila, Mya és én, kart karba öltve, mindegyikükön ugyanaz a mélyvörös rúzs, amit együtt választottunk ki a Sephorában. Camila élénk rózsaszínt szeretett volna, de Mya meggyőzött minket, hogy a piros az a szín, ami KELL nekünk. Még mindig nem vagyok meggyőződve róla, hogy igaza volt.

Lefekszem, a kezembe veszem a párnámon fekvő ütött-kopott pandát, és szorosan magamhoz ölelem. Foltos – a tesóm, Abby nevezte el őt így. És milyen találó név lett belőle. Az évek, melyek alatt ki-be járkált velem a kórházba, egyértelműen megviselték. Mindenféle színű foltokat varrtak rá azokon a helyeken, ahol kiszakadt, a bélése kibukott belőle, amikor túl erősen szorítottam a legfájdalmasabb kezelésekként.

Kopogtatnak, és a következő pillanatban már nyílik is az ajtó. Barb lép be a kezében egy rakás pudingospohárral, hogy azokkal vegyem be a gyógyszereimet.

– Visszatértem! Házhozszállítás!

Barbbal kapcsolatban nem sok minden változott az elmúlt 6 hónapban, vagy ami azt illeti, az elmúlt tíz évben; még mindig ő a legjobb. Ugyanolyan rövid, göndör a haja, ugyanolyan színes orvosi köpenyt visel. Ugyanolyan az egész szobát beragyogó mosolya.

De aztán az igencsak terhes Julie követi őt a kezében egy infúzióval.

Na, ez nagy változás hat hónappal ezelőtthöz képest.

Lenyelem a meglepetésemet, és Barbra mosolygok, miközben leteszi a pudingokat az ágyam szélére, hogy rendezem el azokat a gyógyszerelőkocsin, aztán elővesz egy listát, hogy még egyszer ellenőrizze, hogy minden rajta van-e, amire szükségem van.

– Mihez kezdenék nélküled? – kérdezem.

Rám kacsint.

– Meghálnál.

Julie felakasztja mellém az antibiotikumos infúziós zacskót, a hasa súrolja a karomat. Miért nem mondta el, hogy terhes? Lemerevedek, és halványan elmosolyodok, miközben a pocakját nézem, és próbálok finoman elmozdulni tőle.

– Sok minden változott az elmúlt 6 hónapban!

Megsimogatja a hasát, kék szeme ragyogva csillog, miközben szélesen rám mosolyog.

– Szeretnéd érezni, ahogy rúg?

– Nem – válaszolom kicsit túl gyorsan. Rossz érzés látni, ahogy kicsit megrökönyödik az őszinteségemen, és meglepetten felvonja szőke szemöldökét. De nem akarom, hogy a rossz aurám egy tökéletes, egészséges baba közelében legyen.

Szerencsére Julie tekintete a háttérképekre siklik.

– Azok a báli képeid? Láttam egy csomót Instán! – mondja izgatottan. – Milyen volt?

– Nagyon klassz! – mondom egy nagy rakat lelkesedéssel, miközben a zavar elillan. Megnyitok egy mappát, ami tele van képekkel. – Kemény három dalig zúztam a táncparketten. Utaztam limóban. A kaja nem volt pocsék. És fél tizenegyig nem fáradtam el, ami sokkal jobb volt, mint vártam. Kinek kell takarodó, amikor a tested elintézi helyetted, igaz?

Mutatok neki és Barbnak néhány képet, amiket Myáék házában készítettünk a bál előtt, miközben ő beköti az infúziót, megméri a vérnyomásomat és az oxigénszintemet. Emlékszem, hogy régen féltem a túltól, de minden egyes vérvétellel és infúzióval lassan csökkent a félelem. Most még csak meg sem rezzenek. Mindig erősnek érzem magam, amikor vizsgálgatnak. Mintha bármit túlélhetnék.

– Rendicsek – mondja Barb, miután megmérték minden életfunkciómat és befejezték a hüledezést és ámuldozást a csillogó, ezüstszínű A vonalú ruhám és fehér rózsás csuklósokrom láttán. Amikor partner nélkül mentünk a bálba, Camilával és Myával úgy döntöttünk, sokrot cserélünk. Nem akartam partnert vinni magammal, de amúgy sem hívott el senki. Könnyen előfordulhatott volna, hogy ki kell hagynom a napot, vagy hogy a bál felénél rosszul leszek, ami senkivel szemben sem lett volna fair, akit magammal viszek. Ők nem akarták, hogy úgy érezzem, kimaradok valamiből, így ahelyett, hogy partnereket szereztek volna, úgy döntöttek, mind együtt megyünk. A masonös fejlemények miatt viszont kétlem, hogy a jövőben is így csinálnánk.

Barb csípőre tett kézzel a megrakott gyógyszerelőkocsi felé biccent.

– Még szemmel tartalak, de nagyjából készen vagy. – Felemel egy gyógyszeres fiolát. – Ne feledd, ezt étellel *kell* bevinned! – magyarázza. Gondosan visszateszi, majd fog egy másikat. – És gondoskodj róla, hogy ne...

– Tudom, Barb – vágom rá. Egyszerűen csak a szokásos gondoskodó önmagát adja, de megadóan feltartja a kezét. Mélyen legbelül pontosan tudja, hogy tökéletesen megleszek.

Integetek nekik, miközben az ajtó felé indulnak, aztán kicsit megemelem az ágyamat a mellette lévő távirányítóval.

– Jut eszembe – kezdi Barb lassan, miközben Julie kitotyog a szobából. Összehúzott szemmel, a tekintetében gyengéd figyelmeztetéssel néz rám. – Szeretném, ha előbb lefolyna az infúzió, de Poe most jelentkezett be a 310-es szobába.

– Tessék? Komolyan? – kérdezem tágra nyílt szemmel. Máris mozdulok, hogy kipattanjak az ágyból és megkeressem. Nem hiszem el, hogy nem szólt, hogy itt lesz!

Barb előrelép, megragadja a vállam és finoman visszanyom az ágyra, mielőtt teljesen felállnék.

– Melyik részét nem értetted annak, hogy: „Szeretném, ha előbb lefolyna az infúzió”?

Megszeppenten rámosolygok, de hogy hibáztathat? Poe volt az első barátom, akit akkor szereztem, amikor a kórházba jöttem. Ő az egyetlen, aki igazán megért. Egy nyamvadt évtizede küzdünk együtt a CF-fel. Vagyis együtt, de biztos távolból.

Nem mehetünk túl közel egymáshoz. A cisztás fibrózisos betegeknek a bizonyos baktériumok általi keresztfertőzés hatalmas kockázat. Egyetlen érintés két CF-es között szó szerint megölheti mindkettőjüket.

Komoly arckifejezése gyengéd mosollyá szelídül.

– Rendezkedj be! Lazíts! Kapj be egy nyugtatót! – viccelődve a gyógyszerelőkocsira néz. – Nem szó szerint.

Bólintok, és őszinte nevetés bukik ki belőlem, amikor elönt a megkönnyebbülés, hogy Poe is itt van.

– Később beugrom, hogy segítsék az AffloVesttel – szól vissza Barb a válla felett, miközben kimegy. Fogom a telefonomat, és egy gyors üzenet mellett döntök, ahelyett, hogy végigszáguldanék a folyosón a 310-es szobáig.

Itt vagy? Én is. Kivizsgálás.

Még egy másodperc sem telik el, és a képernyőmön zölden villan a válasza: **Bronchitis. Ez van. Túlélem. Majd később gyere be köszönni! Most alszom.**

Hátradőlök az ágyon, majd hosszan és lassan kifújom a levegőt.

Az az igazság, hogy ideges vagyok emiatt a kórházi látogatás miatt.

A légzésfunkcióm nagyon gyorsan esett le 35%-ra. És most még a láznál és a torokfájásnál is jobban kiakaszt az, hogy itt leszek a kórházban egy hónapig, egyik kezelést kapom a másik után, hogy megfékezze, miközben a barátaim messze lesznek tőlem. Nagyon kiakaszt. A harmincöt százalék olyan szám, ami miatt anya éjjel nem alszik. Ő nem árulja el, a számítógépe viszont igen. Egyik keresés követi a másikat a tüdőátültetésekről, légzésfunkció-százalékokról, új kombinációkban és új szavakkal, de a lényeg mindig

ugyanaz: hogy hogyan nyerhet nekem még több időt. Ezért jobban félek, mint valaha. De nem magam miatt. Ha CF-ed van, valahogy hozzászoksz a gondolathoz, hogy fiatalon halsz meg. Nem, a szüleim miatt rettegek. És hogy mi történik velük, ha mégis bekövetkezik a legrosszabb, most, hogy nincsenek ott egymásnak.

De így, hogy Poe itt van, valaki, aki *megérti*, végig tudom csinálni. Amint tényleg találkozhatok vele.

A délután további része lassan telik.

Az alkalmazásomon dolgozom, ellenőrzöm, hogy megtaláltam-e minden programozási hibát, amik folyton felbukkantak, amikor megpróbáltam elindítani a telefonomon. Teszek egy kis krémet a gasztrosztómám körüli sebes bőrfelületre, próbálom elérni, hogy tűzvörös helyett inkább naplemente-rózsaszín legyen. Megnézem, majd újra ellenőrzöm az üvegek és pirulák „Lefekvéskor” kupacát. Válaszok a szüleim óránként érkező üzeneteire. Kinézek az ablakon, miközben a délután elhalványul. Egy korombéli pár nevetve, csókolózva sétál be a kórházba. Nem minden nap lát az ember boldog párt belépni egy kórházba. Figyelem őket, ahogy fogják egymás kezét és vágyakozva néznek egymásra. Azon tűnődöm, milyen lenne, ha valaki így nézne rám. Az emberek mindig a kanülömet látják, a sebhelyeimet, a gasztrosztómámat, nem *engem*.

És ezektől nem lesz kedve a fiúknak sorban állni a szekrényemnél.

Tyler Paullal „randiztam” gimi elsőben, de az egész csak egy hónapig tartott, aztán kaptam egy fertőzést, és néhány

hétre kórházba kellett mennem. Még csak egy pár nap telt el, de máris egyre ritkábban jöttek az üzenetei, és úgy döntöttem, szakítok vele. Ráadásul egyáltalán nem olyan volt a dolog, mint annak a párnak odakint az udvaron. Tyler tenyere izzadt, amikor megfogtuk egymás kezét, és annyi Axe-ot fújt magára, hogy köhögőroham jött rám, valahányszor megöleltük egymást.

Ez a gondolatmenet nem igazán segít a figyelemelterelésben, úgyhogy még a listám 22-es pontjával, a „Gondolkodni a túlvilágról”-l is megpróbálkozom, és olvasok kicsit az *Élet, halál és halhatatlanság: A lélek útjából*.

De hamarosan úgy döntök, csak fekszek az ágyon, felnézek a mennyezetre és hallgatom a légzésem sípolását. Hallom, ahogy a levegő küszködik, hogy átjusson a tüdőmet elfoglaló nyákon. Átgördülök és kinyitok egy Floventet, hogy segédkezet nyújtsak a tüdőmnek. Beöntöm a folyadékot az ágyam melletti nebulizátorba, és az aprócska gép életre berreg, ahogy pára ömlik ki a száján.

Ülök, nézem a tüdőt ábrázoló rajzot, miközben ki-be lélegzem.

És be és ki.

És be és... ki.

Remélem, amikor a szüleim a következő pár napban jönnek látogatóba, kicsit könnyebben lélegzem majd. Mindkettőjüknek azt mondtam, hogy a másik visz be ma reggel a kórházba, de igazából Uberrel jöttem ide a sarokról egy utcányira anya új lakásától. Nem akartam, hogy bármelyiküknek is újra itt kelljen látnia, legalábbis addig nem, míg jobban nem leszek.

Anya már akkor is aggódva nézett rám, amikor még a pakoláshoz is fel kellett tennem a hordozható oxigént.

Kopogtatnak az ajtón, és elfordítom a tekintetem a falról, amit bámulok. Remélem, hogy Poe ugrik be köszönni. Lehúszom a szájmazskot, amikor Barb dugja be a fejét. Egy műtősmazskot és egy pár gumikesztyűt ejt az ajtóm melletti asztalra.

– Új lakó az emeleten. Találkozunk 15 perc múlva?

Nagyot dobban a szívem.

Bólintok, ő szélesen rám mosolyog, aztán kihátrál a szobából. Fogom a fűvókát, és még gyorsan szippantok egyet a Floventből, hagyom, hogy a pára megtöltse a tüdőmet, amennyire csak tudja, mielőtt felkelnék és elindulnék. Kikapcsolom a párologtatót, fogom a hordozható oxigénkoncentrátort az ágyam mellől, megnyomom a kerek gombot a közepén, hogy bekapcsolja, és áthúszom a szíjat a vállamon. Miután beteszem a kanült, az ajtóhoz sétálok, felhúszom a kék gumikesztyűt és a fülemre tekerem a szájmazsk szíját.

Belebújok a fehér Conversembe, kinyitom az ajtót és kicsusszanok a fehér falú folyosóra. Úgy döntök, hogy a hosszabb úton megyek, hogy elhaladhassak Poe kórterme előtt.

Elmegyek a nővérpult mellett a folyosó közepén, integetek a fiatal, Sarah nevű ápolóasszisztensnek, aki rám mosolyog az új, fényes fémkocka felett.

Akkor cserélték ki, mielőtt hat hónappal ezelőtt utoljára jártam itt. Ugyanolyan magas, de régen ütött-kopott fából volt, ami valószínűleg azóta volt itt, hogy hatvanvalahány évvel ezelőtt megalapították a kórházat. Emlékszem, akkor még olyan kicsi voltam, hogy elosonhattam Poe szobájához,

mert a fejem még jó pár centivel a pultról belátható tér alatt maradt.

Most a könyökömig ér.

Végigmegyek a folyosón, és vigyorgok, ahogy meglátom a kis kolumbiai zászlót kívülről a félig nyitott ajtóra ragasztva, amit egy felfordított gördeszka tart résnyire nyitva.

Belesek, és látom, hogy Poe mélyen alszik az ágyában, meglepően kicsi labdává gömbölyödve a takarója és egy nyálas Gordon Ramsay-poszter alatt, amit pont az ágy fölé tettek, hogy vigyázzon rá.

Rajzolok egy szívet az ajtaja elé tett a mágnestáblára, hogy tudassam vele, ott jártam, aztán megyek tovább a folyosón a kétszárnyú faajtó felé, ami a kórház főtömbjébe nyílik, fel a lifttel, végig a C-szárnyon, át a hídon a 2-es épületbe, egyenesen az újszülött intenzív osztályra.

Az egyik előnye annak, hogy több mint egy évtizede járok ide az, hogy ugyanolyan jól ismerem a kórházat, mint a házat, ahol felnőttem. Minden kanyargó folyosót, titkos lépcsőházat és rövidítőtutatót újra és újra felfedeztem.

De mielőtt kinyithatnám a kétszárnyú ajtót, kivágódik mellettem egy kórterem ajtaja, mire meglepetten fordítom oda a fejem. Egy magas, vékony fiú profilját látom, akivel eddig még sosem találkoztam. A 315-ös szoba ajtajában áll, az egyik kezében vázlatfüzetet tart, a másikban szénceruzát, a csuklóján olyan fehér karszalag, mint amilyen az enyéem.

Földbe gyökerezik a lábam.

Kócos, étcsokibarna haja tökéletesen összevissza, mintha most ugrott volna ki a *Teen Vogue*-ből, hogy a Saint Grace közepén landoljon. A szeme sötétkék, a szeme sarka beszéd közben ráncolódik.

De leginkább a mosolyán akad meg a tekintetem. Féltalad, sármos, és mágnese melegség árad belőle.

Annyira cu ki, hogy úgy érzem, a légzésfunkcióm újabb tíz százalékot esett.

Jó, hogy a fél arcomat maszk takarja, hiszen nem számítottam rá, hogy a szinten, ahol a kórházban lakom, cu ki srácok is vannak.

– Megvan a beosztásuk – mondja, miközben a füle mögé teszi a ceruzáját. Kicsit balra húzódom, és látom, hogy arra a párra mosolyog, akiket korábban láttam beszélteni a kórházba. – Szóval, hacsak nem nyomják a seggetekkel a hívógombot, senki sem fog zavarni titeket *legalább* egy óráig. És ne feledd, haver, én abban az ágyban alszom!

– Már rég gondoltam erre. – Nézem, ahogy a lány kicipzárózza a kezében tartott táskáját, és megmutatja a benne lévő takarókat.

Állj! Mi van?

A cu ki fiú füttyent. – Nézzenek oda! Igazi cserkészlány vagy.

– Nem vagyunk állatok, haver – közli vele a csaj pasija, és hatalmas „pasik egymás között” vigyort villant rá.

Úristen! Ez undorító! Engedi, hogy a barátai a szobájában csinálják, mintha ez valami motel lenne.

Grimaszolva sétálok tovább a folyosón a kijárat felé, annyira eltávolodva attól, ami odabent folyik, amennyire csak lehet.

Ennyit a cukiságról.